

този порядъкът, който царствуваше въ тяхъ. Всичко бѣше прѣгледвано. Съвършено оздравелитѣ людие, готови бѣхъ пакъ къмъ по-нататъшни подвиги.

— Не бива да са успокояваме, господа.... Ще има отпослѣ время да отпочиваме.... А сега зрѣло глѣдайте наоколо.

Между другото тогава азъ слушахъ една твърдѣ силна фраза:

— Какво прави Скобелевъ?..... питамъ у одного солдатинъ.

— Той е като котаракъ около капантъ, той въ самиятъ Цариградъ ходи... Ту съ кракътъ си го пошвине, ту са помилва....

— Азъ много са страхувамъ отъ едно... говоряхе единъ отъ влиятелнитѣ въ армията генерали.

— Отъ какво?

— Да не би пъкакъ Скобелевъ устрои бенефисъ.

— Какъвъ?

— Въ една прѣкрасна сутринна са събудимъ и са научимъ, че Скобелевъ влѣзълъ прѣзъ нощта въ Цариградъ съ всичкийтъ си отрядъ.

По отношение на това, даже цариградското растакане му принесе извѣстна полза.

Азъ видѣхъ неговитѣ очертания и записки гдѣто бѣхъ означени всичкитѣ улици, отъ които трѣбваше да са отиде въ Стамбулъ, забѣлѣжени пунктоветѣ за разнитѣ бойовни операции.... На кратко, като са расхождаше по Цариградъ за собствено удоволствие, той го изучи така, щото почни ли са бой по неговитѣ улици, Скобелевъ щѣше да съумѣе да са въсползува отъ всяка тяхна криволица, отъ всякой тяхенъ завой....

— Той нищо покрай ушитѣ и очитѣ не ще пропусне! говоряхъ за него отпослѣ....

И дѣйствително нищо не пропускаше.

Той тъй обичаше да знае какво са върши наоколо, да бѣде всегда на стража на всякакъвъ родъ събития, да знае, съ кого има дѣло, щото не са изминѣхъ двѣ недѣли, като той вече до тилтъ изучи цѣлиятъ Цариградъ. Всичкитѣ му партии, мусулманскитѣ крѣгчета, глухитѣ протестѣ на черкезитѣ които сѣ са тамъ заселили, съединенната сила на улемитѣ, незабѣлѣжванното всякой пѣтъ нарастване и наслояване нови начала въ населението на този въсточенъ градъ, отъ чиновницитѣ на високата порта, отъ